

2022. tél – XX. évfolyam 1. (120.) szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

IL CONSIGLIERE

Gyümölcsoltó Boldogasszony
Február 2.

A MEGSZENTELT ÉLET NAPJA

A szerzetesek
megünneplik
hivatásukat
és megerősítik
elköteleződésüket.

„SEMMIT
SEM ADTÁL
KRISZTUSNAK,
HA NEM
ADTAD NEM
TELJES
SZÍVEDET.”

KALAZANCIUS

„Az igazi szeretet próbája
egyedül az, hogy nem fél a
másik ember szeretetétől,
hogy elegendő benne a
szelídség, a türelem és az
alázat ahhoz, hogy
elfogadja azt.”

PILINSZKY100

Egykori szegei igazgató felel Ázsiáért

A piarista rend 48. Egyetemes Káptalanján immár harmadjára választották újra Pedro Aguado atyát a rend generálisának a 2021–2027 közötti időszakra. Ehhez a Szentszék engedélye kellett, amelyet Ferenc pápa megadott.

Az ő munkáját segítő asszisztenseket is megválasztotta a testület:

- Európáért felelős asszisztens – Carles Gil i Sauer SP
- Amerikáért felelős asszisztens – Julio Alberto Álvarez Díaz de la Cruz SP
- Afrikáért felelős asszisztens – Félicien Mouendji Massongo SP
- Ázsiáért felelős asszisztens – Urbán József SP

Urbán József (57) Budapesten született. 36 éve tett fogadalmat, és 29 éve szentelték pappá. Volt iskolaigazgató Szegei (1998 és 2003 között), a növendékek magisztere, tartományfőnöki asszisztens és magyarországi tartományfőnök. A 2015-ös egyetemes káptalanon választották meg először Ázsiáért felelős asszisztensnek, 2019 óta pedig az indiai vice-provincia vezetője is. 2018 óta a „kilépő piarista rend” projekt tagja.

Pedro Aguado (64) Spanyolországban született, a Kalazancius-iskola diákja volt. Ünnepléses fogadalomtétele 1979-ben volt, 1982-ben szentelték pappá, Pamplonában tanárként és a lelkipásztori teendők felelőseként dolgozott.

1985-ben kinevezték a bilbaói növendékház házfőnökévé és a növendékek magiszterévé, e megbízatásait tíz éven át gyakorolta. Egyetemi diplomát szerzett neveléstudományból, valamint tanárként és lelkipáztorként tevékenykedett.

Az 1988-as provinciai káptalanon megválasztották lelkipáztorkodásért felelős provinciai asszisztensnek, az 1991-es káptalan pedig újraválasztotta erre a feladatkörre. 1995-ben kinevezték a Baszkföldi Rendtartomány provinciálisává, 1999-ben és 2003-ban pedig ismét bizalmat szavazott neki a testület.

A Piarista Rend 46. Egyetemes Káptalana 2009. július 4-én választotta meg először a rend általános elöljárójává. 2015-ben a Magyarországon tartott 47. Egyetemes Káptalanon újraválasztották, mint ahogy most zajló 48. Egyetemes Káptalanon is.

Január 31-én a káptalan a piarista hivatás imanapján ünneplésesen megemlékezett arról, hogy a rend első konstitúcióját (alapszabályait), amelyet Kalazanci Szent József foglalt írásba, 400 éve ezen a napon hagyták jóvá. A káptalan tagjai ebből az alkalomból közösen újították meg piarista szerzetesi fogadalmukat. Február 2-án, a megszentelt élet napján pedig együtt adtak hálát a szerzetesi hivatásért.

Forrás: piarista.hu

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – Piár Futár – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Juszinné Nedelkovic Aliz igazgató – Szerkesztők, szerzők: Ács-Sánta Jázmin, Bali Erika, Bálint Eszter, Juhász Ágnes, Juszti András, Krabót Bertalan, Maróti Dorka, Papp Bence Gábor, Retkes Flóra, Serényi Tamás SP, Szalma Kanapriya, Szendrényi Borbála, Zsiga Gréta – Korrektúra: Boldog Zoltán és Posztós Ildikó Pirokska – Szerkesztőség: 6724 Szegei, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szegei.piarista.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szegei, Kossuth L. sgt. 72/B.

MATEK-TÖRTÉNELEM KOMBINÁLT FELADAT: HA IV. BÉLA 20 ÉV ALATT 32 TÖRVÉNYT ALKOTOTT, AKKOR 15 ÉV ALATT 10 TÖRVÉNYT HÁNYADIK ANDRÁS ALKOTOTT?

A TANÁR, AKINEK KULCSA VAN A VATIKÁNHOZ

Keszeli Sándor tanár urat az a megtiszteltetés érte, hogy meghívták a Pápai Tanácsba, és ennek kapcsán munkahelye immár nemcsak Szeged, hanem a Vatikán is. Új feladatáról, tanári hitvallásáról, motivációjáról és mindennapjairól kérdeztük.

2021 novemberében Ferenc pápa kinevezett az Új Evangelizációért felelős Pápai Tanács munkatársának, egészen pontosan az ehhez a Tanácshoz tartozó Katekézis Nemzetközi Tanácsa tagjának. Ez a megbízás öt évre szól. A testületben tizenhét fő dolgozik a világ minden részéről. Gratulálunk ehhez a megtisztelő felkéréshez. Hogyan talált meg téged a Szentatya felkérése? Olvasta egy publikációt, vagy hittanórát látogatott nálad?

Köszönöm a gratulációt. A kinevezés előtt szeptemberben jártam a Vatikánban egy konferencián, amelynek keretében találkoztunk Ferenc pápával is. Ő néhány nappal azelőtt érkezett vissza Budapestről, és amikor megtudta, hogy magyar vagyok, az „Isten hozta!” szavakkal, mosolygósan köszöntött. De a rövid beszélgetést már nem magyarul folytattuk. Ha így lett volna, talán joggal remélhetném, hogy tényleg olvasta valamely korábbi írásomat (feltéve, hogy végképp nem volt jobb dolga). De így biztosan tudom, hogy nem így jöttem a képbe.

Ezen a vatikáni konferencián tartottam egy kiselőadást, illetve részt vettem egy kerekasztal-beszélgetésen. Feltételezem, hogy elégedettek voltak ezzel a szervezők, ezért szavaztak nekem bizalmat, és terjesztettek fel a pápának a bizottsági tagságra.

Az viszont továbbra is rejtély marad számomra, miért hívtak meg egyáltalán erre a szeptemberi tudományos fórumra, hogyan kerültem a látóterükbe.

Mi pontosan a feladatod? Milyen kérdésekről és milyen nyelven kell véleményt nyilvánítanod?

Ebben a bizottságban, amely az Új Evangelizációért felelős Pápai Tanács munkáját segíti, szakmai tapasztalatokat osztunk meg, javaslatokat teszünk e Tanács munkáját segítve, illetve a hit ébresztésével és nevelésével kapcsolatos egyházi dokumentumok megírását segítjük. A bizottság „szakmai nyelve” az olasz, ezen kommunikálunk.

Hogyan tudod ezt összeegyeztetni iskolai feladataiddal? Az egyik órában még a Vatikánnal zoomolsz, a másik pillanatban már a Tízparancsolatot értelmezed a diákokkal a hittanórán?

Ez így bizonyára nagyon izgalmas lenne, már csak azért is, mert a bizottság tagjai a Fülöp-szigetektől Kanadáig több országban, több időzónában élnek, élünk, és ha én itt pl. délután zoomolnék a többiekkel, valakinek ehhez éjjel vagy hajnalban kellene felkelnie. Vagy éppen nekem kellene az éjszaka közepén értelmes arccal ülni a képernyő előtt és még értelmesebben hozzászólni a témához, ami nem biztos, hogy sikerülne.

A közös munkát a tervek szerint ezért élőben fogjuk megvalósítani. Amennyire tudom, ez a bizottság úgy működik, hogy tagjai időnként (talán egy évben néhányszor), pár napra kiutaznak Rómába, a Vatikánba, és ott dolgoznak. Valószínűleg ez most is így lesz. Majd hazajövök, és végzem az iskolai munkámat, mint előtte néhány nappal.

A diákokat talán elszomorítja majd a tény, hogy azokban a napokban nem fogok tudni sem biológia-, sem hittanórákat tartani. De talán vigasztalja őket a tudat, hogy lesznek kiváló helyettesítő kollégák az órákon, akiknek köszönhetően haladhat a tanulás. Komolyra fordítva a szót, bízom benne, hogy nem okoz jelentős fennakadást az iskolai munkában ez a néhány napos távollét. Előre hálás vagyok a tanártársaknak a helyettesítésért.

Azon tanárok közé tartozol, akinek a tanári oklevele mellett doktori címe, disszertációja is van. Miért tartottad fontosnak, hogy ilyen mélyen elmerülj a tudományban? És honnan jött az elhatározás, hogy gimnáziumi tanárként kamatoztasd ezt a tudásodat?

Az időrendi sorrend fordított volt: előbb született meg bennem a középiskolai tanári hivatás, és csak később merült fel az elmélyült tudományos munka végzése. Még középiskolás koromban – miután sokféle válaszlehetőséget forgattam, érleltem magamban a „mi leszek, ha nagy leszek?” kérdéssel kapcsolatban, mint pl. állatorvos, orvos, trópusi növénytermesztő, mezőgazdász, kertész – született meg bennem a felismerés és az elszántság, hogy középiskolásokkal szeretnék foglalkozni. Akkori önmagam, osztálytársaimat és barátaimat megismerve döbbsentem rá, hogy mennyire szükségünk van olyan felnőttekre, tanárookra, akiktől lehet igazán, jó értelemben véve élni tanulni: értékeket, önzetlen szolgálatot, odaadást, belső tüzet, emberséget, válaszokat a fontos kérdésekre stb. A középiskolai tanársághoz pedig valamit tanítani is kell. Mivel itt, Szegeden a Radnóti gimnáziumba jártam biológia tagozatra, és szerettem is a biológiát, emellett a kémia (mert számomra mindkettő elsősorban a világ szépségéről, titkairól, gazdagságáról szólt, és segítettek rácsodálkozni az élet lélegzetelállító összetettségére, varázslatos rendezettségére) kézenfekvő volt, hogy erre a két szakra jelentkezsek.

Teológiát pedig csak akkor kezdtem el tanulni, amikor már a harmadik évem elindult az egyetemen. Előtte évekig élt bennem egyfajta nyugtalanság és vágy arra, hogy valami olyannal is foglalkozzak, ami még jobban érinti az embert, a lényegét, azt, hogy miért is van itt a földön, miért él.

Először a pszichológián gondolkodtam, aztán megszületett bennem a felismerés, hogy a hitem alapjaival és titkaival akarok foglalkozni azért, hogy az élet értelmével kapcsolatos keresésben, és a válaszok felfedezésében tudjak mások mellé szegődni.

Miután elvégeztem Szegeden a hittanár szakot, kimentem Rómába három évre tanulni. Onnan hazaérkezve tanítottam egykori iskolámban, a hittudományi főiskolán. Ott merült fel néhány év után annak szükségessége, hogy szerezzek doktori fokozatot, mert az iskola számára ez volt fontos. Magam nem nagyon akartam ezt, de az iskola érdekében megtettem. Persze utólag visszanézve sok hasznát látom ennek a tudományos munkának.

Sokakat meglephet, hogy egyszerre tanítasz biológiát és hittant. Milyen hatások befolyásoltak, hogy végül ezt a szakpárt választottad?

Személyes, benső keresésem hozta így. Mindkét tudomány ugyanarról a valóságról szól, tanít, csak más megközelítésben, és más mélységben. A biológia azt kutatja, hogyan működik mindaz, ami él, a hittan pedig mindennek a végső okára és céljára mutat rá: miért van mindaz, ami él?

Örülök annak a gyakran elhangzó kérdésnek, hogy hogyan tudom ezeket a tantárgyakat összeegyeztetni. Ahogyan számos, igazán neves és elismert hívő, biológiával foglalkozó tudós számára is, mint pl. Szent-Györgyi Albert, Freund Tamás, a hit és a tudomány szerves egységet alkotott, úgy számomra is – bár hozzájuk képest egyáltalán nem tartom magam tudós embernek.

Gyerekkorodban is közel állt hozzád a vallás? Mi tett téged elkötelezett hívővé, vallásgyakorlóvá?

Engem nem kereszteltek meg. Szüleim olyan időszakban éltek, amikor a kor vezető ideológiája, a kommunista eszmerendszer, sokakat elbizonytalanított hitükben, még azok közül is, akik keresztény családi közegben nőttek fel, és esetleg feladatot is vállaltak egyházi közösségükben. Édesapám evangélikus családban nőtt fel, nagyapám evangélikus presbiter volt, gyülekezetük vezető testületének tagja. Édesanyám katolikus családban nőtt fel. Amikor nővérem megszületett, nem keresztelték meg egyik felekezetenél sem. Nálam ez már nem is volt kérdés.

Már ide jártam Szegedre gimnáziumba, amikor elindult bennem egy komoly keresés az élet értelmével, saját céloommal kapcsolatban. Emlékszem, egyszer, amikor visszajöttem Szegedre otthonról, Szekszárdról, és ültem a helyijáratos buszon, az a kérdés dobogott folyamatosan bennem, hogy „ennyi lenne az élet, amit látok belőle?”. Elemi erővel feszült bennem a vágy arra nézve, hogy „nehogy már csak ennyi legyen, ennél sokkal többet, igazabbat, teljesebbet szeretnék! Születünk, élünk, küzdünk, közben élvezgetjük az életet, amennyire sikerül, aztán meghalunk? Miért van ez az egész? 'Minden hiábavalóság!' (Préd 1,2) – írja a Prédikátor könyve szerzője. Igaza lehet? Vagy van valami, ami igazán értékes, maradandóvá és örömtelivé tudja tenni az életet, annak minden részletét?”

Ezek a kérdések mélyen elgondolkodtattak. Mindez arra vezetett, hogy megkeresztelkedjek. Amit ez jelent, és amivel jár, mint a személyes kapcsolat Istennel, rendszeres imádság a Szentírással, a csend szeretete, döntéseim, meggyőződésem folyamatos felülvizsgálata és az evangélium tanításához „igazítása”, keresztény közösséghez tartozás, abban valamilyen szolgálat felvállalása stb. életeleimeimmé váltak. Azt vettem észre, hogy ha így élek, egyre szabadabb vagyok a jóra, és aki vagyok, amit teszek, a környezetemre is építően, átalakítóan hat, minden tökéletlenségem ellenére.

Pedagógusként és szaktanárként mi a hitvallásod?

Azt hiszem, kétféleképpen tudom ezt megfogalmazni. Az egyik az igényesség, vagy legalábbis az erre való törekvés,

a másik pedig a „mindent a maga idejében, és a lehető legteljesebben”. A kettő szorosan összetartozik.

Általános iskolás koromban testnevelés tagozatos osztályba jártam. Testnevelő tanárunk egy alkalommal, amikor fociztunk, és az ellenfél bravúros cselekkkel próbálta magát átverekedni rajtam, azt kiabálta nekem: „Csak a labdát nézd!” Ez a felszólítás szimbolikussá vált számomra: elsősorban arra igyekszem figyelni, ami igazán fontos, és félretenni, elengedni mindazt, ami ettől elvonja a figyelmemet, de természetesen nem szemellenzős, a valóságnak hátat fordító módon. A lényeg kereséséről és megtalálásáról, a cél szemem előtt tartásáról van szó. Nem csak a pillanatnyi céloké, hanem a hosszútávúaké is. A munkában éppúgy, mint életem egészét nézve. Ha ezt látom, minden részlet könnyebben a helyére kerül.

A tudatosság, az építkező haladás a tanításban és mindenféle alkotásban számomra nélkülözhetetlen. Ez az igényességre törekvés része. Mindez persze gyakran jár küzdelemmel. Talán azért is, mert a mai trend gyakran azt sugallja, hogy az a jó, ami könnyen megszerezhető vagy kényelmes. Ez a küzdelem, amiről beszélek, jelenti valami jónak, általában kellemesnek ígérkezőről lemondást egy ennél messze értékesebb, jobb, örömtelibb érdekében. Ez sok mindent érint: a tudás, hozzáértés megszerzését, vagyis a tanulást éppúgy, mint a barátárok ápolását, a párválasztást, a szexualitás maga helyén és idejében megélését, a napirend, az életritmus tudatos döntéseit (időben lefekvés, felkelés, tanulásra, mozgásra, kapcsolatokra szánt idő, egészséges és legendó étkezést stb.)

A Prédikátor könyvére már hivatkoztam egyszer. Ebben a bibliai könyvben van egy másik gondolatsor, amelynek refrénje az „ideje van a...”, és sorolja, mi mindennek van meg a megfelelő ideje. Hiszem, vallom és látom működni magam körül azt, hogy az életnek, munkának, kapcsolatok fejlődésének és minden másnak is megvan a maga ritmusa, amit ha felfedezünk és tisztelettel elfogadunk, csodák tudnak történni az életünkben. Ha tanulunk, tegyük azt teljes odafigyeléssel és odaadással! Ha játszunk, azt is így tegyük! Ha beszélgetünk, álljunk teljes figyelemmel a másik ember rendelkezésére – hiszen most van ennek az ideje.

Melyik az a pedagógusi sikered, amelyre a legbüszkébb vagy?

Osztályfőnökként büszke vagyok eddig egyetlen volt osztályom tagjaira, akik tavaly ballagtak. Roppant színes, kreatív csapat volt, akikkel a szép élmények mellett nehéz időszakot is átéltem. Erős, jó közösség alakult belőlük. Ezt sikernek könyvelem el, bár azt is tudom, hogy nekem ebben csak töredékes részem volt. Ehhez kellett elsősorban ők, másrészt a kiváló kollégák, harmadrészt az együttműködő szülők.

Az előző tanév a kényszerű otthonlét miatt – és hogy így kellett készülni az érettségire – nagyon nehéz volt nekik. Törekedtem a lelket tartani az osztály tagjaiban – éltetni a reményt bennük (és magamban) – a végsőkig küzdeni akarást. Többségükben nagyszerű érettségi eredményeket értek el.

Nem kevés idő kellett, mire megtaláltam a saját hangom, rendszerem, eszközeim velük kapcsolatban. Az nyilvánvaló lett, hogy a világos, egyértelmű keretek, szabályok kellenek; a következetességre szükség van. Ahogyan a bizalomra, az elengedésre, de a nemet mondásra is, ha akár egyetlen ember, vagy az egész közösség igazi java azt kívánja. Nem voltam (és talán most sem vagyok) mindenki számára népszerű, de nem

is törekszem erre. A sikert nem a népszerűségben mérem le. Hanem talán leginkább abban, mennyiben sikerült segíteni a (kis)kamaszkorból a fiatalkor küszöbéig eljutó lányokat és fiúkat fejlődni, gazdagodni benső világukban úgy, hogy másokért élő, és mindig fejlődésre, változásra kész emberekké váljanak. Ez az előrelépés sokaknál látványos, másoknál talán alig észrevehető volt. De hogy kiben mi munkál ott legbelül, ami valamikor átfordul egy bátor döntéssé, azt nem látom, csak remélni tudom, hogy ezek az érisi folyamatok a szívekben folyamatosan történnek. Időnként kiderül, hogy valóban történnek.

Persze nagy öröm számomra, és egyfajta siker – bizonyos értelemben talán a legértékesebb –, ha azt élem meg, hogy olyan kapcsolatot sikerült kialakítani diákokkal, amely tovább él érettségi után is. Sőt, baráttá válik. Hálás vagyok azért, hogy ilyen kapcsolatokban is van részem.

Miért fontos a mai, tudományos forradalmakon és összeesküvés-elméleteken nevelkedett fiatal generációknak a hit és a vallás? Mit tud adni ez a ma emberének?

Január 12-én volt a szentmise evangéliumában egy különös részlet. Jézus, miután sokakat – éjszakába nyúlóan – gyógyított, hajnalban felkelt, és elment egy magányos helyre imádkozni. Amikor Péter apostol megtalálta, ezt mondta neki: „Mindenki téged keres!”. Hozzátehetnék ma: gyakran ismeretlenül vagy öntudatlanul is téged keres.

A kérdést, ha megengeded, megfordítom: mit tud adni a tudományos forradalom és az összeesküvés-elméletek – és mindaz, ami ebből fakad – a fiatal generációknak? Az Avatar című nagyszerű – és egyben sok kritikát kiváltó – filmben van egy jelenet, amikor a főszereplőt, Jake Sullyt – aki egészen addig magát egy technikailag és kulturálisan fejlett, tudományosan felvilágosult, modern civilizáció tagjának tartotta – arra kéri, hogy bírja rá az azon a bolygón a természetel, őseikkel, és minden élet forrásával, Eywa-val egységben, mély hitben, hagyományaikhoz hűségesen ragaszkodva, és maximális elégedettségben élő, általuk primitívnek tartott őslakosokat, hogy hagyják el otthonukat. Miután Jake alaposan megismerte ezt a humanoid értelmes fajt, világukat, gondolkodásmódjukat, hitüket, azt mondja: „Mit adhatnánk nekik? Sört? Farmernadrágot? Semmink sincs, amire szükségük lenne.” Mit tud adni önmagában a technikai fejlettség, vagy az ember összerakta elméletek mindabból, amire a fiatal generációknak *igazán* szükségük van: ami emberi kibontakozásukhoz nélkülözhetetlen, és amire szívük legmélyéből, őszintén, hitelesen vágynak?

A keresztény (így a piarista) meggyőződés az emberről azt vallja, hogy a tiszta, hiteles hit az ember életének legfontosabb, és minden területre kiterjedő rendező elve. Aki erre építve éli vallásosságát, joggal remélheti, hogy élete a lehető legjobb irányba halad. És hogy ez tényleg így van, a történelem sok-sok szentjének, „sikerült emberének” élete mutatja. Ezért is vagyunk bátrak abban, hogy beszéljünk a hitről, mert az evangélium szerzőjével együtt valljuk: „Mindenki téged keres!”, vagyis valahol mindenkinek szüksége van a Jézussal való kapcsolatra.

Készítette: Boldog Zoltán

Iskolából a forradalomba – Hősök és emberek

A reformkor, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc nagy történelmi alakjai között sok egykori piarista diákot találunk: többek között Vörösmarty Mihályt, Katona Józsefet, Madách Imrét, Széchenyi Istvánt, Kossuth Lajost, Deák Ferencet, Horváth Mihályt, Klauzál Gábort, Mészáros Lázárt, Klapka Györgyöt, Török Ignácot és Vasvári Pált. A sort bőven lehet folytatni, és ezt meg is teszi Károlyi Attila az alábbi összeállításában, amelyben hat piarista érdekeltségű életutat mutat be röviden.

A pesti forradalom hírére az 1848. március 17-én érkező gőzhajó utasai hozták Szegedre. Másnap a városi népgyűlésen felolvasták a 12 pontot, majd nemzetőrséget szerveztek. A szegedi piarista rendház tagjai közül Várady Móricz és Ziskay Pál gimnáziumi tanárok nemzetőrnek, Breinfolk Gusztáv tábori lelkésznek állt.

1848 nyarán a délszláv felkelésben megsebesült katonák ellátására az iskolát és a rendházat is kórházzá alakították. Magánházakba költöztették a tanárokat. A gimnáziumban megkezdődött a tanítás, a líceum tanulói vagy otthon maradtak, vagy a szabadságharc eseményeiben vettek részt. A kórházul használt iskolában nagyobb javításokra volt szükség, ezért 1849 őszén a tanév késve indult, és a tanítás különböző épületekben folyt. A rendház 1300 forintnyi Kossuth-bankóját az osztrák parancsnokság nyilvánosan elégette, így a házfőnök pénzzavarba került. A császári főbiztos a nála tisztelgő két piarista elöljárót így fogadta: „Tudják meg, hogy a szerzet csak hajszálon függ; azért úgy viseljék magukat, hogy legkevesebbet se vegyék észre”.

Horváth Mihály „püspök”, aki ellenezte a cölibátust

Tizenhétgyermekes családban Szentesen született. A szegedi piarista iskola tanulója volt, kispapként tanult tovább. Történetírói munkáiért 1839-ben a Magyar Tudományos Akadémia tagja lett. 1844-ben a bécsi Theresianumban magyart tanított. József nádor temetésén tartott beszéde tette híressé. Hatvani plébános volt, és mindössze 37 éves, amikor 1848 júliusában a Batthyány-kormány előterjesztésére a király csanádi püspökké nevezte ki.

Horváth valóban reformer volt, nemzeti egyházat akart, elvetette a papi nőtleniséget, anyanyelvű misézést hirdetett. Így a Szentészék nem hagyta jóvá kinevezését, és sohasem szentelték püspökké.

Első rendeletében előírta, hogy a papok tegyenek hitet a függetlenség mellett, és magyarazzák el a szentbeszédben a szabadságharc céljait, fontosságát.

1849 nyarán a Szemere-kormány tagja, vallás- és közoktatási miniszter lett. A cári csapatok betörésekor kereszties háborút hirdetett. A szabadságharc leverése után komornyikruhában átcsempésztek a határon, emigrált. Távollétében halálra ítélték, nevét kiszögezték egy akasztófára.

18 évig száműzetésben élt. Batthyány Lajosné Svájcban fogadta gyermekei mellé nevelőnek. Feleségül vette a genfi polgármester lányát, és öt gyermeke született.

A katolikus egyház kiközösítette, megfosztotta papi hivatalától a trónfosztás és a szabadkőműves tagsága miatt. 1867-ben az Akadémia és Erzsébet királyné támogatásával tért haza. Szeged egyik országgyűlési követe lett... Az uralkodó a trónörökös mellé hívta történelemtanárnak. Kora legnépszerűbb történetírója volt.

Klapka György, aki India helyett Komáromba kerül

Három piarista gimnáziumba járt. Temesváron kezdte 1828-ban. Hogy magyarul is megtanuljon, 1832-től Kecskeméten fejezte be a gimnáziumot, a filozófia első osztályát 1834-35-ben pedig Szegeden végezte. Itt döntött úgy, hogy katona lesz.

A bécsi magyar királyi testőrség alhadnagya lett. 1847-ben adósságai miatt kénytelen volt elhagyni a szolgálatot. Indiába készült, de 1848 tavaszán az új magyar minisztériumnál jelentkezett. Honvédtiszti szolgálatát főhadnagyként kezdte a Délvidéken, és tábornokként, Komárom parancsnokaként fejezte be. 1849. szeptember 27-én utolsóként kapitulált.

Murgu Euthim, a román rab, aki kiállt a magyar forradalom mellett

A román származású fiú a líceumot Szegeden végezte. 1848-ban Táncsicssal együtt raboskodott Budán. Március 15-én Táncsicsot kiszabadították, de róla elfeledtek, és bezárták a börtönt.

Április 8-án szabadították ki a három éve raboskodó román származású ügyvédet, aki a szűk hónap alatt faleveleken és fűvön próbált megélni, kiáltásait pedig nem hallották meg. A bánági román forradalmárok vezére lett. Végig kiállt a magyar forradalom mellett. A bánági szerb önállósodást tartotta a legnagyobb veszélynek. A független bánati román ortodox egyház megermentéséért küzdött.

Osztróvszky József, az első szegedi tüntetés szervezője, aki polgármester lett

A piarista iskola után a pozsonyi akadémián jogot tanult, fiatal jurátusként részt vett az 1839-40-es országgyűlésen.

Az első szegedi politikai tüntetést 1840-ben szervezték meg. A fáklyás zenét (köszöntőt) Klauzál Gábor tiszteletére adták, Osztróvszky javaslatára. „Csengő érces hangjáért, szép magyar nótáiért, megejtő nemzeti táncáért, derült kedélyéért, eleven humoráért és szellemes adomáiért öregek és ifjak egyformán kedvelték.”

1848-ban nemzetőr százados lett, a honvédtoborzás sikeres vezetőjeként tevékenykedett. Polgármesterré, országgyűlési képviselővé választották. Ő üdvözölte Kossuthot, mielőtt elmondta híres szegedi beszédét (*Szegednek népe, nemzetem büszkesége...*). A szabadságharc alatt a város kormánybiztosává nevezték ki, ezért később halálra ítélték. Kegyelmet kapott, a várfogságból 1855-ben szabadult. 1861-től folytathatta az ügyvédi munkát, és „polgárnaggyá” (polgármesterré) választották.

Than Károly, a kémia első magyarítója

15 évesen beállt tűzérinasnak, a szabadságharcban megsebesült, Bem seregében ágyút öntött, harcolt. Hódmezővásárhelyen egy patikusnál tanult, majd Szegeden gyógyszerész lett, befejezte a gimnáziumot, és 1855-ben érettségizett Szegeden. Bécsben ugyanaz volt a professzora, akinél Görgey Artúr is tanársegéd volt.

Heidelbergben ösztöndíjat kapott, Bunsen laboratóriumában. A pesti egyetem kémia professzorává vált, vele kezdődött a kémia magyar nyelven való tanítása. Akadémikus, a Kémiai Intézet alapítója, a Magyar Gyógyszerkönyv egyik szerkesztője volt. A főváros ivóvíze fertőtlenítését oldotta meg. Testvére, Than Mór festette meg a szabadságharc leghíresebb csatajeleneteit.

Josip Rajačić, a délszláv felkelés vezetője

A szegedi líceum növendéke volt. Az 1840-es években lett a szerb nemzeti mozgalom egyházi és politikai vezetője. 1842-től ösztöndíjjal támogatta a szegény szerb fiatalok szegedi tanulását. 1848-ban ő iktatta be bánai hivatalába Josip Jelačićot, és hívta össze a karlócai szerb nemzeti kongresszust, ahol pátriárkává választották. A délszláv felkelés vezetője volt, és független szerb Vajdaságot akart létrehozni.

Károlyi Attila

– MI AZ EGYENES?
– KÉT PONT KÖZÖTT A LEGRÖVIDEBB ÚT AZ EGYENES.
– ÉS MI A KÖR?
– A KÖR UGYANAHHOZ A PONTHOZ VEZETŐ LEGHOSSZABB ÚT.

Kikötő az aulában

A legutóbbi Piarista Ifjúsági Találkozót (PIT) a NEK-hez kapcsolódóan Budapesten tartottuk szeptember 9-12. között. Előtte a világjárvány miatt hosszú ideig nem lehettek találkozók. És ha emlékszünk, akkor a covid előtt Szegeden volt az utolsó ilyen alkalom 2019. március 1-3. között, ami egyébként akkorát szól, hogy máig érződik a hatása.

A szegedi PIT egyik esti programját az aulában tartottuk „Kikötő teaház” címmel. Azon az estén kb. harminc diák ült kiscsoportokban a körasztaloknál, mindegyiken mécses égett, teát lehetett kérni egy kuponnal, ami a találkozó saját valutája volt. Az élet nagy kérdéseiről beszélgettünk más-más piarista iskolából érkező diákokkal. Ez az esti hangulat tényleg olyanná varázsolta az aulát, mintha egy vízparti kikötőben lettünk volna, ahol egy kis időre megpihenünk, és kiszállunk a hétköznapi élet sodrásából. Azon az estén elhatároztam, hogy szép lassan ilyen helyre szeretném formálni az iskola auláját. Mert addig csak átjáróház volt, vagy váróterem, ahol átvészelnünk egy lyukasórát, és közben mobilozunk.

A 2019/20-as tanév kezdetére olyan puffok érkeztek az aulába, amelyeket szabadon lehet alakítani, és nagyon kényelmesek. Ez már önmagában nagy lépés volt a korábbi padokhoz képest. Sajnos nem sokáig örülhettünk nekik, mert 2020. március 16-án kezdődött a (kisebbik) távoktatás, s az iskola elnéptelenedett, átkerült a digitális térbe. Ennek ellenére az aula-projekt nem hagyott nyugodni. Újra és újra felötlött bennem, hogy egy szép akvárium micsoda életet hozna ide, hogy az egy találkozási pont lehetne az aulában. Egy templomi jóakarónk anyagi hozzájárulásából 2020 októberében végül ez is sikerült, s azóta az akvárium ott ragyog a dobogó mellett. Igaz, egy kicsit elbújik az oszlopok között, de a reggeli félhomályban vagy az esti szürkületben egyből kiténik, és amikor rápillantunk, egy kis nyugalmat, örömet hoz a szívünkbe. Az iskola népe hamar befogadta az új lakókat, a hetedikesek pedig elmondhatják: végre nem mi vagyunk a legkisebbek az iskolában.

2020. november 16-tól sajnos jött a második hullám. Csak két osztály maradhatott jelenléti oktatásban, a többieknek maradt a távoktatás. A halak pedig csak vártak-vártak, amíg el nem jött 2021. május 10. – az a boldogító nap, amikor újra visszatérhettünk az iskolába. A nyitás előtti hetekben az mozgott bennem, hogy a nyári szünetig minden iskolai napot meg kellene ünnepelni, olyan hatalmas dolognak számított, hogy újra személyesen találkozhatunk. Rendben, de mégis hogyan? A Gondviselés ezúttal a YouTube-on keresztül szólt, amikor feldobott egy csatornát, a „Mit játszunk?” vlogot, ahol Győri Zoltán és felesége, Réka a modern társasjátékok világába kalauzol el bennünket. Ők adták a kezdő lökést ahhoz, hogy egy újabb nagylelkű adomány felhasználásával elkezdjem kiépíteni a fizikum melletti vitrinben látható gyűjteményt, amelyet csütörtökön és pénteken délután rendszeresen használunk az „Igénes társasjátékok kedvelői” csapattal, és ahová kedve szerint bárki bekapcsolódhat.

Az aula-projekt szemmel láthatóan kezdett kibontakozni. Az akvárium és a társasjátékasztalok után a következő lépést a paraván mögötti „raktár” felszámolása jelentette. Az apropót a karácsonyi előkészület adta: ide hoztuk át a templomi Betlehemet, és a betlehemi lángot is innen lehetett hazavinni. Hosszú távon viszont egy Mária szobrot szeretnék itt elhelyezni, amely Tózsér Pál tanár úr jóvoltából most még a tanári szobában áll. Milyen szép lenne, ha Mária előtt elhaladva megszólítanánk őt, kérnénk a segítségét, vagy megköszönnénk, hogy végül mégiscsak eszünkbe jutott egy dolgozatkérdésre a helyes válasz.

Még az is lehet, hogy ennek az egész aula-projektnek ő áll a háttérben. Jó anyagként talán ő sugallta az akváriumot, a társasjátékot, a könyvesszekerényt, a foteleket és a közösségi élet megújulását.

Ki tudja, milyen állomásai lesznek még az aula-projektnek, de az biztos, hogy az az első, a „Kikötő teaház” nem múlt el nyomtalanul, és hogy állandó programja lett minden Piarista Ifjúsági Találkozónak.

Keserű György

EGY IGAZGATÓHELYETTES ÉS MAGYARTANÁR NEM LÉTEZŐ NAPLÓJÁBÓL

„2022. június, vége az érettséginek, mindenki túl van rajta. Hál' Istennek! Meghívott mindhárom osztály a bankettjére, indulok lassan. Felidézek magamban egy közös emléket, a szalagavató bált és annak készületeit.” – Zsova Tamás szalagavató bálon elhangzott ünnepi beszédének szerkesztett változata.

Visszalapozok a naplómban...

Október 21. Éljen, megérkezett a levél a minisztériumból, tartható szalagavató bál! Ez jó hír, kezdődhet a készülődés!

November 4. A végzősök erejüket megfeszítve próbálják a táncot, így lehet, nincs sok idejük a tanulásra.

November 8. Az irodalmi csapatversenyre sem hajlandók jelentkezni, pedig az a bál után lesz.

November 10. Igazgatónő megkér, hogy szóljak én a végzősökhöz, így ő anyaként is tud jelen lenni a bálon.

November 15-től 19-ig folyamatosan: Akasztják a hóhért! Magyaránként magyaráztam a B osztályban, hogyan kell egy beszédet felépíteni. Most mutasd meg!

Miről is beszélek, hogy ne legyen közhelyes, de adjon is gondolatokat, és persze ne legyen hosszú. Keresgélek az emlékeimben. 12. A osztály. Zsódi Viktor tanár úr (most már igazgató úr) és Kocsis András Balázné Király Tünde Teréz tanárnő osztálya. Néha találkoztunk. Emlékszem, néhány diákot felvételiztettem, kísértem TESZI-szolgálatra, voltam bent náluk óralátogatáson, pozitív emlékeim vannak róluk.

12. B osztály, Nemes Zsuzsa tanárnő osztálya. Róluk sok emlékem van. *Most, mikor ugyanúgy, mint mindig, legfőbb ideje, hogy.* Honnan jöttél, hová tartasz, biztos, hogy Kölcsey írta a Szózatot, esetleg a tecsó? Hat-hét év múlva, amikor érettségizni fogtok? Most az elmúlt hetekben kicsit megromlott a kapcsolatunk, hétfőtől kibékülünk, és biztos lesz csapat az irodalmi versenyre.

A 12. C osztályra gondolok. Ő, kezdődik a lengyel-magyar vb-selejtező. Lengyel-magyar két jóbarát, Levandovszky nem játszik, győztünk. De kár volt azért a két albán meccsért! Szóval 12. C osztály, Papp Attila tanár úr osztálya. Őket is picit ismerem csak, de emlékszem a felvételire, TESZI-re az idős néninél, a Máltai Szeretetszolgálatnál, de nem felejttem azt sem, amikor az osztály focicsapata eléggé megvert minket egy péntek esti tanár-diák focin.

Megköszönöm az osztályfőnököknek az önzetlen szeretetet, gondoskodást és mindent, amit az osztályaikért tettek.

Eddig jó, ráhangolódtam a beszédre. De hol van az üzenet? Ki kell kapcsolódnom, elmegyek Újszegedre a haveromhoz. Tömegközlekedéssel megyek, hátha ad egy üdítőt. Állok a Károlyi-kollégium előtt, várom a 71-es buszt. Nem jön, de jön egy villamos. Ez nem jó. Maszkban vagyok, alig látok, hideg van, a leheletemtől párásodik a szemüvegem. Mellém ér a villamos, és meglátom a piarista zászlót egy végzős fiatalember kezében, mellette két végzős lánnyal. *Amíg szépek a lányok, semmi baj, Amíg nyílnak a rózsák, semmi baj, Amíg fekete a kávé, semmi baj, Amíg téged látlak, minden rendben.*

Amíg téged látlak, minden rendben.... Persze, villamos, itt az üzenet a villamoson!

Legyetek büszkék, hogy a jubileumi évben ünnepeljük felnőtté válásotokat!

Legyetek büszkék, hogy egy 300 éves hagyományokkal rendelkező iskola falai között tanulhattok!

Legyetek büszkék, hogy a közösségek iskolájában lertetek sok barátságra, életre szóló kapcsolatra! Legyetek büszkék tanáraitokra, akik, igaz, néha kibírhatatlanok, de nem ez a cél vezérelte őket! Legyetek büszkék a szüleitekre, akik reggelente hússzor szoltak, hogy keljél már föl, elkésel az iskolából. Egy hatosztályos képzésre járó diáknak kb.1080-szor készítették reggelit, kiszámíthatatlan mennyiségű zsebpénzzel láttak el, és hány át nem aludt, aggódott éjszaka van mögöttük, és így tovább...

Igen, a szülők! Megköszönöm nekik, hogy négy vagy hat évvel ezelőtt a piarista gimnáziumot választották! Köszönöm a bizalmukat! Biztosan voltak nehézségek, meg nem értések, félreértések, de hiszem, hogy közös munkánk eredménye, hogy most itt vagyunk és gyönyörködünk felnőtt diákjainkban.

De elég lesz így ez a beszéd, nehogy hosszú legyen. Azért egy magyartanárnak illene egy történettel befejeznie a beszédét: Egyszer volt, hol nem volt, volt egy fiú vagy egy lány. Otthon odaállt a szülei elé, és azt mondta, én elmegyek szerencsét próbálni a piarista gimnáziumba. Itt bekerült egy osztályba, és kezdett cseperedni Isten és az emberek előtt. A történet rólatok szól, mindegyikőtök írta és írja, amit majd elmeséltek a banketten, az öregdiák-találkozókon, elmeséltek születeknek és majd unokáitoknak is. Kívánom, hogy így legyen.

A Jóisten és Kalazancius áldása legyen veletek!

Zsova Tamás

TÖRTÉNELEM SZILVESZTER ÉJJELÉN

Az osztálynak nem is kellett többet mondani, majdnem mindenki teljesítette a kihívást. Volt, aki otthonról, volt, aki vendégségből, buliból, és volt, aki külföldről küldte a képet.

A 10. C osztályfőnöke, Sipos Attila tanár úr remek ötlettel állt elő a téli szünet előtti utolsó héten. Azt találta ki, hogy aki szilveszterkor pontban éjfélkor a történelemtankönyvvel a kezében készít egy szelfit, az egy kis ötöst kap.

Bár a résztvevők a tananyagot nem sajátították el alaposabban, de ezentúl biztosan jobb kedvvel veszik kezükbe a tankönyvet. De beszéljenek a szavak helyett a fotók!

A ZENE, AKÁR EGY MÉZES PÁLESZ BERECZ ANDRÁSSAL

Már az ősz derekán éreztük, hogy új élet költözik a Mézespálinkába, adventi koncertünkbe. A Jóisten megadta, hogy ismét együtt lehetünk, kicsik és nagyok, népi énekesek és hangszeresek, növendékek és tanárok.

A régi adventi énekeink közül csak egyet újítottunk fel, a *Zöld az erdő...* kezdetűt, amelyben minden fellépő énekel vagy hangszeren muzsikál, mert új népi énekeket kerestünk, hogy a karácsonyi ünnepkör különböző dallamain keresztül fejezzük ki a közösség várakozását és a sajátunkat a Kiszűz megszületésére. Az együttes próbák a legapróbb énekeseknek, hangszeres zenészeknek is szárnyakat adtak. A fellépés izgalmát messze üzte az együtt-éneklés felemelő érzése.

Az aprószentek dallamait a kiskobzosok és a kisénekesek adták elő, és mennyire jó volt, hogy ők is népviseletben zenélhettek! Egészen másként feszül meg

ilyenkor a dallam; az előadó személyében ilyenkor távoli múltak közösségei élednek újra, ugyanazzal a kipirult örömmel az arcukon. Úgy éreztük, az énekhangjaink egybeforrottak, közönség és előadó már nem egymással szemben, inkább közösen éli meg a csodát.

Berecz András, a koncert meghívott vendégszereplője, Kossuth-díjas népdalénekes és mesemondó megérzett valamit a templomunkban megszülető örökkévalóságból, hiszen minden számot felvett, s napok elmúltával is még arról telefonálgattunk, hogy milyen csodálatosak ezek a gyerekek, milyen örömteli a közösségünk, és hogy milyen jó nekünk.

A támogatóink – Nemzeti Kulturális Alap Népművészeti Kollégiuma, Mester Tanoda Alapítvány Dugonics András Piarista Gimnázium – segítettek bennünket anyagiakkal, szervezéssel, helyszínnel, de zsírral, kenyérral, hagymával, paprikával, sóval, pálinkával és mézzel is. Megjelent a koncertfilm felvétele a Mester Tanoda Alapítvány YouTube csatornáján, amelynek még most is nő a nézettsége.

Fábrí Géza

KOLIS KARÁCSONY

Gyerekként még elképzelhetetlennek tűnt, hogy a mikuláscsomagot ne otthon kapjuk meg. Kollégistaként azonban hozzá kell szoknunk, hogy máshogy telnek az ünnepek.

December 5-én este azt a feladatot kaptuk, hogy pucoljuk ki a csizmánkat, és a nevünkkel együtt hagyjuk kint a szobánk ajtaja előtt. Reggel már várt minket a meglepetés. Mindenki egy tábla csokival lett gazdagabb, és egy igazán személyes meglepetés is várt ránk: mindenkinek névre szólóan írt levelet Szent Miklós püspök.

Hagyománynak számít a kollégiumban, hogy Mikulás alkalmával van egy ünnepi, gyertyafényes vacsora: sült krumpli és rántott sajt a száz világító mécses fényében. Most is összefut a nyál a számban, ha rá gondolok.

Ilyenkor elmegyünk megnézni egy filmet a közeli moziba. Ezek az alkalmak segítenek bennünket, hogy a monoton, szürke hétköznapokból egy kicsit kizökkenhessünk, erősítik közösségtudatunkat. Idén a *Nagykarácsony* című filmet néztük meg, amely sok mindenkinek elnyerte a tetszését.

December 13-án közösen vetettünk lucabúzákat, majd megismerkedhettünk néhány kevésbé ápoltságú hagyománnyal, mi-

közben reménykedtünk, hogy meggazdagítsunk a következő évben.

Még ugyanezen a héten, szerdán sütöttünk mézeskalácsot egy kedves kolis társunk szülei segítségével: Barta-Berényi Anna és férje Katona Dénes segítettek minket, akik előre bekevert tésztával és díszítőkrémekkel készültek. Volt, aki a tésztát gyúrta, volt, aki forrócsokizgatott, vagy annak a tejszínhabját tesztelgette, és volt, akiknek inkább ezek dekorálása volt a nyerő.

A december fénypontja a másnapi szabadíró verseny volt. Mindenki beleadott apait-anyait, hogy lenyűgözze a zsűrit. Lehetett előadást készíteni, vagy valamilyen módon megajándékozni a zsűritagokat. Igazi karácsonyi hangulatba került az egész épület és minden lakója.

Miért nem lehet minden hónap december?

Zsiga Gréta, 11. A

– PISTIKE, MONDJ EGY RITKA EURÓPAI ÁLLATFAJT!
– TIGRIS.
– DE PISTIKE, A TIGRISEK ÁZSIÁBAN ÉLNEK.
– ÉPPEN EZÉRT OLYAN RITKA EURÓPÁBAN.

„TANÁRI FELÜGYELET NÉLKÜL MŰKÖDÜNK” – INTERJÚ A VÁCI VIDEÓBETYÁROKKAL

Tavaly decemberben a Piár Futár néhány szerkesztőjének, újságírójának lehetősége adódott arra, hogy részt vegyen egy képzésen más piarista iskolák tanulóival együtt, amelyet a Telex és a Nemzeti Sport egy-egy meghatározó zsrnalisztája tartott. A rengeteg szakmai tapasztalat megosztása mellett a kapcsolatépítésre is maradt idő. Ennek köszönhetően ismerhették meg a váci gimi online diáklapját, a Konstansot. És ha már így hozta az élet, készítettek egy interjút Ókovács Szilveszterrel, a főszerkesztővel.

Miért éppen a Konstans nevet választottátok?

Igazából az oldal lassan már negyedik éve üzemel, de ezt a nevet csak tavaly áprilisban kapta, amikor megújítottuk az egészet. Szerettünk volna egy olyan nevet, ami könnyen megjegyezhető, ékezet nélküli és egy ránk vonatkozó jelentéssel bír. Azért esett a választásunk végül a konstansra, mert matematikai fogalomként azt jelenti, hogy egy változatlan, időt álló dolog, ami a változók ellenére is ugyanazt az értéket képviseli. Mi is igyekszünk megtalálni és megőrizni azokat az értékeket, amelyeket fontosnak tartunk.

Hogyan jött létre az oldal, mi motivált benneteket a létrehozásában?

Eredetileg azért jött létre, hogy dokumentálhassuk az osztályunk életét, de ahogy teltek az évek és hónapok, egyre bővültek a híreink, és megjelentek olyan témák is, amelyek nemcsak az osztályt érdekelhették, hanem akár az iskolán vagy a piarista közösségen belül bárki mást is. Tehát az újságírás és a média iránti érdeklődésünket felhasználva kibővítettük az egészet, az osztály krónikáit egy almenüpontra alakítottuk, és létrehoztunk egy nagyobb szabású portált.

Hányan vesztek részt az írói folyamatban mostanában?

Tizenöt fő körüli a szerkesztőségünk, de jelenleg is folyamatosan csatlakoznak hozzánk új emberek. Mivel önkéntes alapon működik ez az egész, változó, hogy ki mennyi munkát tesz bele éppen, de igyekszünk minél több fiatal tagot is toborozni, hogy ha mi kiesünk a pixisből, maradjon utánpótlás, aki tovább tudja vinni ezt az egészet.

Mit kell tenni ahhoz, hogy valaki Konstans tag lehessen?

Nem bonyolult bekerülni, csak néhány életveszélyes akadályon kell átmászni,

megküzdeni egy ketrecnyi oroszlánal, és amennyiben túléli az ember, már közhely is tartozik, ha pedig nem, akkor felelősséget nem vállalunk, de erről egyebet nem nyilatkozhatok. Na de komolyra fordítva a szót: csatlakozhat hozzánk, akinek kedve van, és megvan az íráshoz való készsége. Szoktunk kérni egy próbacikket, amelyet átnézünk, és ha jól sikerül (általában mindig), akkor azt meg is jelentetjük élesben.

Milyen témákat dolgoztok fel?

Nagyon sok interjút próbálunk készíteni híresebb emberekkel, például zenészekkel, együttesekkel. Külvilági témákat is igyekszünk feldolgozni, legyen az akár a járványhelyzet vagy különböző nemzetközi konfliktusok. Természetesen igyekszünk beszélni a környékbeli eseményekről, tehát váci vagy iskolai hírekről. Az iskolai eseményeken mindig ott vagyunk, fotó- és videógalériát is létre szoktunk hozni belőle.

Mi mással foglalkoztok még a cikkírás mellett?

Van egy YouTube-on működő videórovatunk, amelyben a diákélet eseményeit vagy akár nagyobb hangvételű dolgokat is feldolgozunk, és jelenleg is nagy erővel próbáljuk minél színvonalasabbá, érdekesebbé tenni. Hamarosan megújítjuk az egészet egy műsor elindításával.

Sok munka elkészíteni ezeket a videókat?

Változó, de azért elég sok idő, igen. Egy pár perces videó mögött több fázis áll, először meg kell tervezni, utána le kell forgatni, ami akár több órát is igénybe vehet, és végül következik az utómunka, amivel szintén elmegy rengeteg idő. Egy videóba tíz-tizenöt óra is belemegy, hosszabb videó esetén akár egy teljes nap is, de nem sajnáljuk rá az időt.

Honnan szereztetek a videók készítéséhez tapasztalatot?

Senki sem tudott semmit ezzel kapcsolatban, de a hibáinkból kitanulva belejöttünk. Volt olyan, amikor a mikrofon nem működött, és ezért vált használhatatlanná az anyag. Volt, amikor a kamera nem üzemelt. Volt olyan, hogy rosszul tettük fel a kérdést, és az alany semmit sem értett, ennek következtében értelmetlen választ adott. Volt, amikor a vágásnál ejtettünk bakit, de ha egy efféle botlást elkövtünk, akkor az még egyszer nem fordult elő.

A tanárok mennyire nyitottak a Konstanssal kapcsolatban?

Az igazgató úr és a tanári kar részéről is nagy a támogatás, a tanárok sokszor nyilatkoznak, és nagyon nyitottak velünk kapcsolatban. Habár mi tanári felügyelet nélkül működünk, fenntartjuk a kapcsolatot az iskola vezetésével, hogy ne adódjon semmilyen probléma.

A diákok körében mennyire nagy az ismertségetek?

Az elején alig tudtak róla, de ahogy egyre jobban bővítettük a megcélzott közönséget, és több lett a videós tartalom, fokozatosan nőtt az ismertségünk. Azóta egyre többen szeretik és követik a munkánkat. Sokszor van olyan, hogy a folyosón mászkálva interjúzunk, és kérdéseket teszünk fel, akkor pedig készséggel válaszolnak. Az alsóbb évfolyamok felől pedig tapasztalható valamiféle felénk irányuló lelkes rajongás is, főleg azok felé, akik a videókon szerepelnek, őket afféle celebként kezelik.

Szendrényi Borbála, 11. B

Ilyeneké az Isten országa

Kálmán László (1990–2021) iskolánk diákja (2009. B) hosszan tartó, rendkívüli méltósággal viselt betegség után 2021. december 20-án elhunyt. A rövid életút ismertetése után Laci saját írásai olvashatók, majd pedig néhány barát, közeli és távoli kolléga emlékező szavai következnek.

A gimnázium befejezése után óvodapedagógus lett. Hallgatóként alapító tagja volt a Művészettel az Oktatásért Kutatócsoportnak. Két alkalommal nyerte el a Kőrösi Csoma Sándor Program Diaszpóra Felsőoktatási Ösztöndíját, melynek keretein belül Kanadában, majd az Egyesült Államokban pedagógusként segítette a diaszpórában élő magyar közösségek munkáját.

Újszentivánon és Szegeden óvodavezetőként dolgozott. Doktori ösztöndíjat nyert, kutatási területe az óvodáskorú gyermekek mérés-értékelés alapú fejlesztése volt. Mindeközben, 2010 és 2017 között 93 meccsen viselte a FK 1899 Szeged labdarúgó csapat kék-fekete mezét, amelyben 7 gólt rúgott.

Az óvodapedagógus Laci írása

„Ilyeneké az Isten országa.” – Eszembe jutott ez a mondat, amikor a hétéves Guszti akadémiai szintű káromkodásait hallgattam, vagy amikor a hat éves passzív-agresszív Robika azzal fenyegetőzött, hogy felrobbantja az óvodát, de emléithetném azt az esetet is, amikor a dühöngő Jucika éppen székkal próbált támadni társára. (Bizony, az óvodában ilyenek is megtörténhetnek!) S bár a helyzet komolysága nem indokolta, az ilyen alkalmak után gyakran elmoso-

lyodtam magamban, és arra gondoltam, hogy ha valóban ilyeneké az Isten országa, akkor nagyon remélem, hogy Szent Péterék mesterpedagógusi minősítéssel rendelkeznek, mert bizony elkél majd nekik!

De még mielőtt a szentek pedagógusi életpályamodellje felé kanyarodnánk, forduljunk vissza aktuális főhőseinkhez, és jelentsük ki egyértelműen: Igen, Isten országa az Övék is, sőt ott van bennük, még tisztábban, mint a felnőttekben. Ettől függetlenül cipelik a saját kis keresztjüket, a nyomasztó belső szorongásokat, amiket nehezen tudnak feldolgozni, és amelyek a fent említett cselekedeteket eredményezhetik.

Jól tesszük, ha megpróbáljuk felismerni ezekben a mozzanatokban a tetteik mögött rejtőző gyermeki segélykiáltásokat, és dekódolva az üzenetüket segítünk nekik együtt továbbvinni a nehezé vált keresztjüket. Miután megvívtuk velük a lenyugtatás nagy csatáit, és kisimult arccal újra visszatérnek közeink, nem mondanak semmit, hanem egyszer csak a semmiből ott teremnek mellettünk, és megölelnek bennünket. Ezekben a mozzanatokban ott a bocsánat, a köszönet és a hála is, s nekünk, pedagógusoknak ez már bőven elég. Óvoda. A hely, ahol az apró lányomok óriás szívekkel párosulnak. Itt mindent áthat a gyermekek pedagógusba vetett feltevéssel nélküli bizalma.

Ezzel a bizalommal azonban nagy felelősség jár. Hiszen minden gyermekben ott a felnőtt nyoma, már az első találkozástól kezdve akarva-akaratlanul formáljuk őket. És bár sokszor nem valljuk be, ez fordítva is igaz: minden felnőttben ott a gyermek is. Azon túl, hogy formálnak és alakítanak minket, általuk még inkább visszaemlékezhetünk arra, hogy mi is voltunk valaha óvodások, vagy ha ovisok nem is, gyerekek biztosan. Sőt, valahol még most is gyermekek vagyunk. Nemcsak a szüleink, hanem a Jóisten gyermekeiként élünk itt e földön. Csak nyissuk ki a szemünket és ismerjük fel magunkat a káromkodó, székdobáló, agresszív, keresztjét egyedül nehezen bíró, segélykiáltó gyermekben!

Milyen jó, hogy nekünk is van Valaki, aki meghallja kiáltásunkat, aki átölel és segít vinni a keresztünket! Mert hiába az évek és a rutin, sokszor mi is törekenyek vagyunk, akár a gyermekek. De ahogy a kisgyermek kérdések nélkül bízik a felnőttekben, nekünk is úgy kell bízunk a Jóistenben. Hinni benne és ráhagyatkozni arra, akiről tudom, hogy szeret. Ez lehet a kulcs Isten országához. Mindannyian megkaptuk ezt a kulcsot, amikor megszülettünk, csak az évek során kicsit megkopott, de még nyitja

azt az ajtót! Érdemes hát jobban vigyázni rá. Ezért amikor az önfeledten játszó gyermekekre nézünk, mindig jusson eszünkbe, hová is tartunk igazán. Nem véletlen a mondás: „Miközben megpróbálunk mindent megtanítani gyermekeinknek az élet-ről, gyermekeink megtanítják nekünk, hogy miről is szól az élet.”

(Részletek Kálmán László óvodapedagógus 777.hu-n megjelent olvasói leveléből)

Laci foci szeretete

„A mai napon egy régi nagy álmom teljesült! Aki ismer, tudja jól, hogy már kisgyerekkorom óta nagy Liverpool szurkoló vagyok, ebből adódóan szinte törvényszerű volt, hogy kedvenc játékosom is innen került ki. Sohasem néztem fel egyetlen focistára sem úgy, mint a klubjához hű Steven Gerrardra, akinek a posztjeivel volt tele a szobám fala. Szomorú voltam, mikor tavaly el kellett hagynia Liverpoolt, de úgy látszik, mégis ez volt az én szerencsém. Így, hogy egy városba kerültünk, már csak egy kis utánajárás kellett, s végül a mai edzésük előtt sikerült vele személyesen is találkoznom! Óriási élmény!” (Laci Facebook bejegyzése)

Emlékek, gondolatok Laciról

„Laci soha nem hivatkozott a hitével. Később jöttünk rá, hogy bármerre is jár, megkeresi a katolikus templomot, hogy a reggeli misén részt tudjon venni.”

„Vidám volt, de sohasem könnyelmű, emögött gyakran nagyon komolyan megfontolt gondolatai voltak, ami szintén csak később derült ki”

– HA AZ EGYIK ISKOLAI VÉCÉBEN VAN VÉCÉPAPÍR: SZERENCSED VAN.
– HA MŰKÖDIK A VÉCÉ: MÉG NAGYOBB SZERENCSED VAN.
– HA VAN ILLATOSÍTÓ IS, AKKOR TŰNÉS AZONNAL A TANÁRI VÉCÉBŐL!

Emlékezés Kálmán Lacira az óceánon túlról – Jakabffy Zsolt és a San Fernando-Völgyi Magyar Református Egyház, valamint a Reményik Sándor Keresztyén Magyar Iskola munkatársainak gondolatai

Kimondani is szörnyű... emlékezés!

Eddig is emlékeztünk Lacira! Mégis más íze volt e szónak, mint most.

Az emlékezés értelme nagyot változott hirtelen. Tudtam, hogy beteg. Imádkoztunk érte. Szeptemberben még jó híreket mondott. Aztán többet nem írt...

Nem értjük, hogy miért történt, ami történt, de hittel tudomásul vesszük Isten akaratát.

Kálmán Lacika első perctől kezdve, hogy 2015-ben Los Angelesbe érkezett, kitörölhetetlenül beírta magát az itteni magyar iskolás és gyülekezeti közösség szívébe.

Mindenben részt vett, ami volt. Ami nem volt, azt javasolta, létrehozta, megalapozta. Egyszerre volt óvóbácsi, iskolaújság-szerkesztő, gitáros a zenekarban, bábcsoportlétrehozó-vezető, színész a diákszínpad előadásában, Mikulás a magyar

iskolában, munkatárs az egyházi irodában, szervező az egyházi-iskolai rendezvények terén, hazatérte után egy kartondobozba bezárt meglepetésvendég a magyar iskola jótékonyági bálján, és mindeközben és utána is egy igaz, őszinte, jó barát számomra és sokak számára.

Tisztelettudó, segítőkész, humoros, kedves, alázatos volt. Mindig. Akkor is, ha jó napot zárt, s akkor is, amikor épp kitört a kocsija kereke, és az úton maradt a nagyváros közepén.

Egyik egyháztagunk csak annyit mondott, amikor jeleztem, hogy Lacikáról kellene mondani valamit: „Lacika? – rá nincsennek szavak.” S ez így igaz. Kevés ilyen igaz, keresztény magyar ember volt a Földön, mint ő. Olyan, aki Istenben ilyen tisztán és igazul hitt, mint ő. És hitt egy hazában, mely számára Magyarország volt, s melyet mindenütt, ahová az Úr helyezte őt, híven, hitelesen, becsülettel képviselt és szolgált.

Kitüntető megtiszteltetés számunkra, hogy élete egy adott szakaszát megosztotta velünk. Istené legyen életéért a dicsőség!

Gyűjtés

Kálmán László barátai gyűjtést szerveztek felesége és fél éves gyermeke megsegítésére. Erre a célra hozta létre az alábbi számlát Kondé Lajos plébános atya, a család barátja. 2022. február 28-ig a következő számlaszámon gyűjtünk adományokat:

Kedvezményezett neve:
Kondé Lajos

Számlaszám (CIB Bank):
10700062-50898691-51100005

Külföldi utalás esetén:
HU-8310700062-50898691-51100005
SWIFT kód: CIBHUHB

Nagyon köszönjük a támogatást!

Pilinszky 100+1

101 éve született Pilinszky János piarista öregdiák, az egyik legjobb magyar költő. Maróti Dodó mesél arról, hogyan találkozott a lírájával.

„Ne félj!” – szól hozzád Pilinszky. Elolvasod az első sort. Majd a másodikat. És beleszeretsz.

Kévs olyan verse van Pilinszky Jánosnak, ami ne feszegetne valami komolyabb témát, ami ne akarna önreflexióra készíteni. Viszont a sok vers közül, amit tőle olvastam, ez (a *Ne félj*) fogott meg a legjobban. Olyan kendőzetlenül fogalmaz, hogy az már szinte elrettentő. Abba kéne hagynom az olvasást, mert „mi az már, hogy valaki ilyet gondol”. De nem megy. Mert tudom, hogy ott van az a szál, ami akár akarom, akár nem, összakapcsol a verssel.

Mindenki azt mondja, hogy ő „nem olyan”, „én sosem gondolnék ilyet”. Viszont ez a vers rávilágít arra, hogy bármennyire is kultúráltnak tartjuk magunkat, a lelkünk mélyén ott van az a primitív hang, amely az érzelmi alapon való cselekvésre biztat, még olyan helyzetekben is, ahol a lehető legrosszabb dolog ezt a hangot követni. Lehet, hogy a vers nyersége megijeszt, hisz olyan ritkán találkozunk ilyenfajta őszinteséggel, ahol az ember a legsötétebb gondolatait is megmutatja. Viszont el kell fogadni, hogy az ember személyisége nem fekete-fehér. Nincs csak jó és csak rossz ember, nincsenek csak racionális és csak érzelmes emberek.

A versben a tűz a lírai én fájdalmának és érzelmeinek fizikai manifesztációja. A vers „cselekménye” pont úgy fluktuál, mint ahogy a tűz meggyullad, rákap a papírra, majd ég, és elalszik. A vers elején még csak gyengéden játszik a gondolattal, a közepén már jócskán kitör belőle a gyűlölet, ég a ház, a végén pedig már a közöny jellemzi, az érzelmek vehemenciája visszaesik. Ez azt is szimbolizálja, hogy hagynunk kell az érzelmeinket „leégni”, vagyis éljük meg őket az elfojtás helyett. Hagyjuk, hogy a bennünk lévő „tűzvész” kitombolja magát, majd utána higgadt fejjel elengedhetjük az egészet, akár a lírai én akkor, amikor közli velünk, hogy mégsem fog igazi tüzet okozni.

Számomra ez a vers azt mutatja meg, hogy bár a lelkünk sokszor valami azonnali, körülbelül hasonló fájdalmat okozó bosszúra vágyik, mégis képesek vagyunk befolyásolni azt, hogy mit teszünk, milyen perspektívából nézzük az adott helyzetet, és ezek után könnyebben továbbléphetünk.

Maróti Dorka, 12. A

Pilinszky János: Ne félj (részletek)

Én megtehetném és mégsem teszem,
csak tervezem, csak épphogy fölvetem,
játszom magammal, ennyi az egész,
siratni való inkább, mint merész.

Bár néha félek, hátha eltemet
a torkomig felömlő élvezet,
mi most csak fölkérődző fürtelem,
mi lesz, ha egyszer mégis megteszem?

A házatok egy alvó éjszakán,
mi lenne, hogyha rátok gyújtanám?
hogy pusztulj ott és vesszenek veled,
kiket szeretted! Együtt vesszettek.

Előbb örökre megnézném szobád,
elüldögélnék benn egy délutánt,
agyamba venném, ágyad merre van,
a képeket a fal mintáival,

a lépcsőt, mely az ajtódig vezet,
hogy tudjam, mi lesz veled s ellened,
a tűzvész honnan támad és hova
szorít be majd a lázadó szoba?

Mert égni fogsz. Alant az udvaron
a tátott szájjal síró fájdalom
megnyílik érted, nyeldekli torok.
Hiába tépsz föl ajtót, ablakot.

A túlsó járdán állok és falom:
gyapjat növeszt a füst a tűzfalon,
gyulladt csomóba gyúl és fölfakad,
vérvő gubanc a szűk tető alatt!

[...]

Így kellene. De nem lesz semmi sem.
A poklokban is meglazult hitem.
Vigasztalást a játék sem szerez,
az éjszakának legmélyebbje ez.

VERSFORDÍTÁSBÓL IS ERŐSEK VAGYUNK

Ács-Sánta Jázmin (11. A) a Bács-Kiskun Megyei Katona József Könyvtár, a Europe Direct Információs Hálózat és a Szege-di Egyetem Germán Filológiai Intézete „Európa Ifjú Költője” címmel kiírt versfordító pályá-zatán a következő művével különdíjat nyert. Az eredeti vers az összeállítás végén található. Gratulálunk az eredményhez! Felkészítő tanár: Zakar Máté.

Üdvözet a pályaudvarról

Nos, édesapa, hazatértem.
Nem üres kézzel, ahogy megígértem,
hoztam szuvenírt: gipszet,
mivel a lábamat, és hát...
a Valter szemüvegét is eltörtem.
Apropó Valter, a papája be fog perelni,
de nyugalom, szerintem meg lehet vesztegetni.
A síléceim már nincsenek egy darabban,
viszont ha jól emlékszem, az egyik fele nálam van.
Kapni fogsz még egy levelet,
talán valami képeslap,
a fogadós küldi majd, azt üzeni:
a betörött ablaküveg ára annyi mint: százhetvenhat.
Na mindegy, majd még mesélek,
hogy el tudd képzelni a dolgokat,
mivel a fényképezőgéped valahol ott maradt.
Addig is minden jót, sietek haza,
puszillak téged is, mama!

CHRISTINE NÖSTLINGER

Kleines Glückwünschgedicht Am Bahnhof, bei der Heimkehr vom Skikurs, aufzusagen

Vater, hier bin ich!
Das Bein ist gebrochen.
Den Gips,
den behalt ich
für sieben Wochen.
Walters Vater
wird dich verklagen,
denn ich habe dem Walter
die Brille zerschlagen.
Was von den Skiern
noch übrig ist,
liegt teils auf der Piste,
teils auf dem Mist.
Wegen der Rechnung
für die Fensterscheiben
wird dir der Wirt
persönlich schreiben.
Und den Fotoapparat,
den find ich nicht mehr.
Herzlichen Glückwunsch
zu meiner Wiederkehr!

Nyugati szél

Egyszer volt egy, akit nem szeretett senki,
Ráírta egy lapra: „Oly egyedül vagyok...
Ki akar a társam lenni?”
Repülővé hajtogatta a bánatot,
s kidobta az ablakon,
a nyugati szél felkarolta,
átrepítette a környékbeli falvakon,
leparkolta, de a levelet mindenki eltaposta.
Kivéve egy nyuszikát, kiben nagy volt a fájdalom,
ő csak nézte, szívesen válaszolt volna,
de nem tudott olvasni, így a szeretet elmaradt.

CHRISTINE NÖSTLINGER Westwind

War einmal einer,
den liebte keiner.
Schrieb er auf ein Blatt Papier:
»Bin einsam! Wer ist nett zu mir?«
Faltete einen Flieger daraus,
warf ihn zum Fenster hinaus.
Westwind trug ihn zum Wald,
fand ihn ein Häschen bald.
Wär zur Liebe bereit gewesen,
konnt aber leider nicht lesen.

Milivoj

Szalma Kanapriya novellája

– Hé, Milivoj! Vigyázz, ne mássz olyan magasra! – kiáltott barátja után Vojvoda, amikor játszópajtása már teljesen eltűnt a szeme elől.

Milivoj ekkor ért ki a torony tetejére, ahonnan először vetetett pillantást a kedves téglagyárra. Soha nem volt még ilyen magasán.

Milivoj neve két jelentéssel bírt. Mili, mint kicsi, apró.

Milivoj csöpp gyerek volt, gyenge is, emiatt aztán az iskolában sokat bántották. Nem tudott védekezni. Elvették az uzsonnját, azt az egy parizeres zsemlét, amit édesanyja oly nagy szeretettel csinált neki minden hajnalban. Másra amúgy sem futotta volna.

Milivoj édesanyja nem volt okos asszony, nem végzett magas iskolát, az elemit is csak botladozva. Alkalmi munkákból tartotta el a hat fős családot. Takarított, felsöpört, levelet szedett, nyaranta napszámiban volt, megtett ezt-azt, amire megkérték. Milivoj is munkába állt, amint beleért a korba. Attól fogva a barátai is ritkán látták nyaranta.

Milivoj édesapja valaha ismert katona volt, tisztelte az egész falu. Majd fél lábbal és fél kézzel otthon feküdt nap-hosszat, és politikai műsorokat hallgatott a rádióban. Pillogó cigarettá lógott fogatlan szájából. Már rég nem volt önmaga,

a mosdót sem tudta egyedül használni. Milivoj gyerekkora óta segítette őt. Mikor még kicsi és gyenge volt, felvette a hátára, hogy édesapja eljusson a kert végi latrináig. Ő volt a jobbkeze.

Milivoj mindkét nagyszülője munkanélküli volt. Bajaikat italba fojtották, így aztán kimaradtak a család hétköznapjaiból.

Vojvoda volt Milivoj egyszem barátja, ő sem volt más. Apró és esetlen gyermek volt ő is, csöndes az iskolában, kettesben viszont a két gyermek jól megértette egymást. Amolyan választott testvérekké váltak. Az iskola, a család és a világ nehézségei elől együtt menekültek. A téglagyár volt a búvóhelyük.

A téglagyár valaha teljes fényben működött a falu peremén, azóta kihalásnak áll, már csak a szemetet hordják oda. Rémhírek terjedtek arról, hogy valaki felakasztotta magát ott, mást pedig felnégyeltek. Omladozó falait kúszónövények lepték, és a külső szemlélőnek fel sem tűnt a létezése, nagy erdőség övezte, csak a faluból lehetett látni az égbe nyúló gyárkémenyt.

Ez volt a két fiú játszótere, gyermekkoruk és felnőtté válásuk színhelye. A kedves téglagyár, ami oly sok játéknak adott

– PISTIKE, MENNYI 2000+3650?
– 6000.
– KI TANÍTOTTA EZT NEKED EZT A BUTASÁGOT?
– AZ APUKÁM.
– ÉS MI A TE APÁD?
– PINCÉR.

otthont. Bújócskához éppen megfelelően zegzugos volt, fogócskához pedig elég nagy és barangolós. Pityószilvával dobálóztak, és a téglaporban birkóztak.

Milivoj akkor érezte, hogy felnőtt, mikor évekkal később érdes morajlásra ébredt. Hangos robbanásokra és éles csatánásokra. Kikelt ágyából, felvette papucsját, kilépett a saját házának ajtaján. Kiért saját udvarára. A zajok csak erősödtek. Munkagépek robaja zavarta a vidék csendjét.

A lárma forrása a téglagyár lehetett. Milivoj elindult felkutatni, igaz-e a sejtése. Mellkasába éles fájdalom hasított.

Milivoj az utóbbi időben akkora vagyoncskára tett szert, hogy meg tudta venni az otthonával szomszédos házat. Már rég úgy élt, mint egy felnőtt, saját munkával, iskolázottan, saját társal, saját nehézségekkel, könnyekkel és mosolyokkal. Egy ideje nem gondolt már gyermekkorára. Igaz, ott élt, ahol akkor, úgy, ahogy akkor.

Kiért az erdei ösvényre Milivojt porfelhő fogadta. Köhögni és könnyezni kezdett. Mikor eléggé kidörzsölte szeméből a törmelékport, elállt a lélegzete.

Munkások és munkagépek lepték el a valaha volt téglagyárat. Most annak maradványait bontották és hordták el. A főépületből csak pár fal maradt, a maradékot pedig marológépek rombolták. A pityószilván éppen egy lánctalpas gázolt át, összepréselte a még éretlen gyümölcsöket.

Milivoj felnézett a gyárkérmény után kutatva a zsenge lombok között. Még ott volt. Magányosan nyúlt az ég felé kacskategláival és rozsdás lépcsőivel.

– Vigyázz! Dő! – hangzott a kiáltás.

A téglagyár megrogyott, és lassan dőlni kezdett. Egy pillanattal később már lebukott a nyárfák közé. Porvihar söpört végig a területen. Milivoj soha nem volt még ilyen kicsi.

Nevének másik jelentése: - voj. Avagy katona.

Retkes Flóra: Január eleje

Állok a hóesésben
Zserbót nyammogok
Eszembe jutottál
Nem melleleg szétfagyok

Sokáig álltam kint
Szótlanul egyedül
Már a szomszéd
Elgondolkodott kérdezen-e

Minden hópehelyben
Kerestelek
Minden hang te voltál
Mert a csend nem kellett
Mert tudom ha itt állnál

Elöttem mellettem mögöttem
Rád néznék mosolyognál
És megállna a világ
De nem állsz itt

A zserbóm elfogyott
Nem melleleg megfagyok
Szóval inkább kinyitom a szemem
És elfutok

Jusztin András: Bújócska

Napsütéses virágos kert
magas falakkal körbevett
gyógyító napsugár figyel
bátorító madár énekel

Minden boldogságom itt
mindent mit akarok megtalálom
a világon más nincs is
remélem ez nem csak egy álom

Kilépek a komor utcákra
gondolatom vissza-visszatér
keresem minden pillantásban
a hiányától a szívem fél

Már csak a remény visz előre
a szívemben a képre figyelve
nyugtatom a síró lelkem
nélküled mit se érne

Az ablaktalan folyosó vége
valami hirtelen belém nyilall
mosolygó arcod megjelen
és a napfény ismét csillan

hitre tudásra

A PIARISTÁK 300 ÉVE SZEGEDEN

„A mi szolgálatunk nem csupán a tudományok okítása, hanem az istenfélelemé is, ami ennél még többet ér.”

Kalazanci Szent József
(1557-1648)

Kiállítás a
Dugonics
András
Piarista
Gimnázium
elindulásának
háromszázadik
évfordulóján.

Helye: Szegedi Dóm Látogatóközpont (6720 Szeged, Dóm tér 16.)

Megnyitó: 2022. február 17. csütörtök, 16 óra

A kiállítás május 7-ig látogatható.

omninoque omnia in ipse contenta
nrum Pauperum Matri DE U Pirum Scholarum
perinde Conseruam itum prebere dignatione. Quaz

Kálmán László
(1990 - 2021)

